

Totes les direccions

des de fa algun temps, poc més d'un any si la poca memòria que em queda no em falla, que a Reus van brostar, gairebé d'un dia per un altre, tot un seguit de senyalitzacions viàries, de pals amb rètols indicadors, perquè qui en fes cas sabés per on havia de passar per fer-hi cap. Òbviament, destinat a qui passeja en cotxe per la ciutat, no pas a qui va a peu. Qui va a peu ja té prou feina a passar passos de vianants, si els automòbils li ho permeten, i, a més a més, a enyorar aquells semàfors que de tant en tant llüien llums verdes i vermelles i, de pas, posar a parir qui va gosar transmutar les cruïlles en rotondes.

Una felicitat idea, la dels pals amb rètols indicadors. Ja no calia buscar l'agulla en un paller. Només calia seguir el fil d'Ariadna per saber com sortir del caos que suposa circular pel bell mig d'una ciutat radial tan radicalment caòtica com ho és Reus des de fa molt més que alguns anys.

A banda que la idea fos il·lustrada, també hi va haver qui es va petar de riure. La requali-

ficació d'algunes vies urbanes com a "ron-des" va palesar que hi ha algú que pensa molt i molt i que en aquest municipi continua havent-hi ínfules d'esdevenir una gran metròpoli.

Per aquesta banda, res més. Però el que encara va fer petar més de riure van ser alguns oblits que es van cometre a l'hora de plantar pals i senyalitzacions. No parlem del fet que ja no es pugui saber com sortir de Reus per fer cap a Alcolea del Pinar, una pintoresca vila a mig camí de Reus i la capital del regne, creuada per una carretera nacional i en plena província de Guadalajara (Espanya, no pas Mèxic), que donava nom popular a la N-420: "la carretera d'Alcolea", com si Alcolea fos la fi de la via, una destinació habitual de cap de setmana per als reusencs o un tocom militar com encara ho és Los Castillejos. No, no parlem d'aquest fet.

Parlem del fet que a gairebé tot lloc d'interès, o sense, de Reus i que a qualsevol vila del voltant tothom hi pot fer cap mercès

a les senyalitzacions. Salou, Vila-seca, l'Ajuntament, el Teatre Fortuny, l'Hospital de Sant Joan, el Barri Fortuny, Deixalleria, Riudecanyes, la Selva del Camp, Tarragona, Cambrils, la Urbanització Sol i Vista, el Santuari de Misericòrdia, el Pavelló Olímpic, l'estació d'autobusos, la de trens, la Fira, el Tanatori... A qualsevol lloc, amb una mica de fortuna, hi farà cap. Si més no, només caldrà seguir els rètols que indiquen "Totes les direccions". El més fotut és que on no farà cap, per molt que vulgui, és al Centre de Lectura i, evidentment i a aquestes alçades de l'any (21 de maig de 1997, data en què enllesteixo aquesta diatriba), al Teatre Bartrina.

Òbviament, qui va plantar les senyalitzacions ja tenia en compte que, si a Roma s'hi va preguntant, al Centre de Lectura s'hi pot anar comprant i passejant, com qui perd una tarda de dissabte ensopegant amb qualsevol conciudadà.

■ A. MATEU

El Cafè del Centre és obert
de 4 de la tarda
a 10 de la nit

Des del Centre a tot el món

Ara, **INTERNET**
centrelectura@readysoft.es

Línia RDSI

Vine a la Videoteca-Fonoteca